USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **O. H.,** zast. JUDr. Viet Anh Nguyen, advokátem, se sídlem Myslíkova 32, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2021, č. j. OAM-76/ZA-ZA11-LE24-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2022, č. j. 53 Az 1/2022-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 2. 2021 o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o této žádosti proto zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II.

[2] Žalobce se bránil napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud poukázal na to, že v souladu s přímou aplikací čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) projednávanou věc posoudil po skutkové a právní stránce úplně a *ex nunc*, tedy podle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Jeho úkolem tak bylo posoudit, zda opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, jak dovodil žalovaný. Krajský soud přitom upozornil na to, že v rozhodnutí o první žádosti žalobce byla aplikována tzv. vylučující klauzule podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jejímž smyslem je vyloučit poskytnutí mezinárodní ochrany (ve formě doplňkové ochrany) těm osobám, které jí nejsou hodny, neboť se dopustily natolik vážných zločinů, že si jejich pachatelé jako uprchlíci mezinárodní ochranu nezaslouží. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12.

2020, č. j. 1 Azs 396/2020-37, krajský soud dovodil, že za takové situace se opakovaná žádost musí zakládat na nových skutečnostech svědčících o tom, že nebyly dány důvody pro aplikaci vylučující klauzule, resp. že tyto důvody již dále netrvají.

[4] Z výše uvedeného podle krajského soudu vyplynulo, že jelikož žalovaný v rozhodnutí o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyloučil žalobce z doplňkové ochrany podle § 15a zákona o azylu, byla přípustnost opakované žádosti ve vztahu ke skutečnostem, které obecně odůvodňují přiznání doplňkové ochrany, vázána na to, aby žalobce předestřel nové skutečnosti svědčící o tom, že vylučující klauzule byla aplikována nesprávně nebo že do budoucna již nejsou podmínky pro její aplikaci splněny. Krajský soud neopomněl doplnit, že změna situace v zemi původu, pokud jde o hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, k níž došlo po vydání napadeného rozhodnutí (ozbrojený konflikt mezi Ruskou federací a Ukrajinou), nemá žádný vliv na to, zda ve vztahu k žalobci trvají důvody pro jeho vyloučení z doplňkové ochrany ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce přitom v průběhu řízení o jeho opakované žádosti ani v navazujícím soudním řízení nepředestřel žádné tvrzení, které by se týkalo otázky, zda se ve vztahu k němu má i nadále uplatňovat zmíněná vylučující klauzule. Krajský soud současně připomněl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil závěr o vyloučení žalobce z mezinárodní ochrany a zabýval se i tím, zda nedošlo na straně žalobce k takovým změnám, pro které by již nebyl důvod na něj vylučující klauzuli aplikovat. Postupu žalovaného podle krajského soudu nebylo, s ohledem na naprostou pasivitu samotného žalobce v této otázce, co vytknout. Krajský soud uzavřel, že jelikož nebylo zjištěno, že by se vylučující klauzule na žalobce již nevztahovala, nemohly přípustnost opakované žádosti založit ani takové změny v zemi původu, které by svědčily o existenci hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona azylu.

[5] Krajský soud současně poukázal na to, že v souvislosti s mezinárodní ochranou ve formě azylu vylučující klauzule aplikována nebyla, pročež by v tomto rozsahu přípustnost opakované žádosti mohla být založena, pokud by žalobce uvedl nové skutečnosti relevantní z pohledu § 12 zákona o azylu, což však neučinil. K žalobcovu tvrzení, že má odůvodněnou obavu z konfliktu na Ukrajině a je přesvědčen, že v zemi původu bude vystaven pronásledování, krajský soud uvedl, že nijak neupřesňuje, v čem má toto pronásledování spočívat, z jakého důvodu by mohl být pronásledován, ani kdo by mohl být původcem pronásledování. Z dalšího kontextu krajský soud dovodil, že podstatou žalobcových obav je, že by mohl v zemi původu jako civilista utrpět zranění či přijít o život, tedy být vystaven hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rovněž žalobcem tvrzené pronásledování „z důvodu národnosti“ má dle krajského soudu v kontextu žaloby souviset s vojenskými aktivitami ruské armády, nikoliv s činností ukrajinských státních orgánů. Krajský soud tedy neshledal, že by žalobce poukazoval na jiné skutečnosti než ty, které se zcela zřetelně upínají k hrozbě vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, ve vztahu k níž se však uplatní ona vylučující klauzule podle § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Za relevantní pak krajský soud neshledal ani skutečnost, že Ukrajinu nelze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť žalovaný žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany nezamítnul podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nýbrž řízení o ní zastavil z důvodu, že opakovaná žádost je nepřípustná.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami, postupoval v rozporu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a nesprávně zhodnotil přípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je názoru, že samotná skutečnost, že se zásadním způsobem změnila situace v zemi jeho původu v důsledku otevřeného ozbrojeného konfliktu, naplňuje podmínku pro přípustnost opakované žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Stěžovatel uvádí, že skutečnost, že ozbrojený konflikt lze považovat za důvod udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, nutně neznamená, že nemůže zakládat taktéž jiný důvod pro pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Má tedy za to, že o přípustnosti jeho opakované žádosti mělo být rozhodnuto kladně. Vypuknutí ozbrojeného konfliktu by podle stěžovatele mělo vždy být důvodem, který zakládá opodstatněnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje, že má obavu z pronásledování v souvislosti s válkou na Ukrajině, a to z důvodu své národnosti. Je křesťanského vyznání a případná účast na bojích na Ukrajině je v rozporu s jeho vyznáním a přesvědčením. Obavy z pronásledování pak má i v souvislosti se svým vyznáním. Namítá, že krajský soud měl zhodnotit také důvod vzniku ozbrojeného konfliktu, kterým má být „denacifikace území“, což v něm evokuje pronásledování určité skupiny osob.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kasační stížnost v podstatě neobsahuje žádné konkrétní skutkové argumenty, a proto navrhuje, aby byla odmítnuta.

V.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti. Ta byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[11] Ve věci rozhodoval u krajského soudu specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se proto v souladu s § 104a s. ř. s. zabýval nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele, tedy zda je přijatelná. Kasační stížnost je přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS.). O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc

vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] Ve stěžovatelově případě se o žádný z uvedených případů zakládajících přijatelnosti jeho kasační stížnosti nejedná. Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval obdobnými situacemi žadatelů o mezinárodní ochranu, v níž se nachází žalobce. Na tato rozhodnutí krajský soud v napadeném rozsudku také zcela přiléhavě odkázal.

[13] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že napadený rozsudek nepovažuje za nepřezkoumatelný z důvodu nevypořádání žalobních námitek. Krajský soud totiž všechny námitky řádně vypořádal a svůj závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podrobně odůvodnil, přičemž zohlednil i změnu situace v zemi původu stěžovatele a zhodnotil její význam pro projednávanou věc. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, o jaké důvody krajský soud své závěry opřel, a v tomto ohledu odpovídá požadavkům na přezkoumatelnost plynoucím z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, či z 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[14] V projednávané věci se žalovaný a krajský soud zabývali opakovanou žádostí stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, a to poté, co žalovaný o první žádosti stěžovatele ze dne 21. 12. 2018 rozhodl tak, že se azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu stěžovateli neuděluje, neboť pro jeho udělení neshledal důvod, a doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu žalovaný stěžovateli neudělil pro existenci důvodu podle § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona (tzv. vylučující klauzule). Stěžovatel totiž byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 11. 2015, sp. zn. 4 T 132/2015, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 9 To 22/2016, shledán vinným ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), dále ze spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Byl za to odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let.

[15] Žalovaný a krajský soud tak posuzovali splnění podmínek podle § 11a zákona o azylu [podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a*]. V tomto ohledu bylo stěžejní, že žalovaný v řízení o první žádosti stěžovatele neshledal důvody pro udělení azylu a doplňkovou ochranu neudělil právě pro existenci překážky podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, spočívající v tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu. Aby stěžovatel mohl být se svojí žádostí o udělení mezinárodní

ochrany úspěšný, musely by se nové skutečnosti a zjištění upínat k těmto původním důvodům neudělení některé z forem mezinárodní ochrany, jak správně dovodil již krajský soud v napadeném rozsudku. V tomto směru tedy postupoval žalovaný i krajský soud v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména s rozsudkem ze dne 17. 2. 2020, č. j. 1 Azs 396/2020-37. Podle něj je v případě, kdy žalovaný v rozhodnutí o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany shledal důvody pro použití vylučující klauzule, v řízení o opakované žádosti nejprve třeba zkoumat a odůvodnit, zda tyto důvody nadále trvají. Stěžovatel přitom v průběhu správního řízení ani posléze v řízení o žalobě (v níž krajský soud správně s ohledem na přímou aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice provedl úplný a *ex nunc* přezkum) netvrdil žádné skutečnosti, které by se vztahovaly k otázce, zda se na něj má i nadále vztahovat vylučující klauzule podle § 15a odst. 1 písm. b) zákon o azylu. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu tak nebyla založena přípustnost opakované žádosti stěžovatele, pokud jde o udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (viz zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Azs 396/2020-37, či usnesení ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Azs 54/2023-37, ze dne 20. 1. 2023, č. j. 2 Azs 246/2022-37, ze dne 13. 1. 2023, č. j. 1 Azs 239/2022-72).

[16] Stěžovatel se tedy mýlí, má-li za to, že v jeho případě založila přípustnost opakované žádosti sama skutečnost, že v zemi jeho původu došlo k zásadní změně situace (rozpoutání válečného konfliktu na území Ukrajiny). Tak by tomu mohlo být pouze za situace, kdyby nebyl vyloučen z doplňkové ochrany z důvodu spáchání závažných zločinů. Jak však plyne z citované judikatury, jelikož stěžovatel z doplňkové ochrany vyloučen byl, bylo pro přípustnost opakované žádosti rozhodné pouze to, zda se změnily poměry v souvislosti s jeho vyloučením podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nikoliv v souvislosti s nynější situací v zemi původu. Netvrdil-li stěžovatel žádné takové skutečnosti a ani žalovaný a posléze krajský soud žádné nezjistil, nelze postupu krajského soudu ničeho vytýkat.

[17] Nejvyšší správní soud tedy znovu zdůrazňuje, že válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací, který je skutečností všeobecně známou, kterou není třeba dokazovat, mohl mít vliv z hlediska posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Z této doplňkové ochrany je však stěžovatel podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vyloučen a není zde žádná nová skutečnost, která by uvedený závěr o uplatnění vylučující klauzule zvrátila. Krajský soud v tomto směru tedy dospěl ke správným právním závěrům. Válečný konflikt na Ukrajině nepřehlédl, ve svých úvahám se jím zabýval, avšak z důvodů shora uvedených jej nemohl ve prospěch stěžovatele z hlediska doplňkové ochrany zohlednit.

[18] Krajský soud také správně poukázal na to, že v případě azylu je situace odlišná, neboť z této formy mezinárodní ochrany stěžovatel nebyl rozhodnutím žalovaného o první žádosti vyloučen. Přípustnost opakované žádosti ve vztahu k udělení azylu tak mohla být založena, pokud by stěžovatel uvedl nové skutečnosti relevantní z pohledu § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud však ve shodě s krajský soudem uvádí, že stěžovatel žádné takové skutečnosti netvrdil. Jeho obecné poukazy na blíže nevysvětlené obavy z pronásledování z důvodu národnosti totiž neobstojí. Naopak je z nich zřejmé, že se stěžovatel pouze snaží „napasovat“ důvody, které plně korespondují předpokladům pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu (válečný konflikt na

Ukrajině), z níž však byl vyloučen, na předpoklady pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona. Nejvyšší správní soud zde odkazuje zejména na odstavec 48. napadeného rozsudku, kde se krajský soud k této otázce zcela adekvátně vyjádřil a s tam uvedenými úvahami se ztotožňuje. Obecné tvrzení o možném pronásledování z důvodu národnosti, které stěžovatel dává do souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině, tedy vyhodnotil již krajský soud, který upozornil, že ze stěžovatelových obecných tvrzení lze dovodit pouze to, že ono pronásledování spojuje s vojenskými aktivitami ruské armády na území Ukrajiny, nikoliv s původci pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, za něž by v daném případě bylo třeba považovat vyjmenované subjekty ovládající stát (jehož je stěžovatel občanem, tedy Ukrajinu) nebo jeho podstatnou část, či soukromá osoba ve smyslu věty druhé uvedeného zákonného ustanovení. Tak tomu však není a stěžovatel to ani netvrdí.

[19] Současně Nejvyšší správní soud připomíná, že stejně jako správní orgány, nemají ani správní soudy povinnost domýšlet za stěžovatele právně relevantní důvody pro udělení azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017-30, či ze dne 6. 2. 2020, č. j. 7 Azs 261/2019-41). Ani v případě azylu tak stěžovatel v rámci opakované žádosti nezaložil její přípustnost. Žalovaný a posléze také krajský soud proto zcela správně a v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu shledali stěžovatelovu opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou.

[20] Z uvedeného vyplývá, že kasační stížnost stěžovatele se týká otázek, k nimž existuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Soud tuto judikaturu neshledává rozpornou, rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by krajský soud uvedenou judikaturu nerespektoval nebo při posouzení věci jinak zásadním způsobem pochybil, což by mohlo negativně zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[21] Stěžovatel dále namítá, že má obavy z pronásledování také z důvodu jeho křesťanského vyznání, které mu současně brání v účasti na bojích, a že bylo třeba zhodnotit důvod vzniku ozbrojeného konfliktu. K těmto stížnostním námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že byly uplatněny poprvé až v kasační stížnosti, třebaže mohly být vzneseny již v řízení o žalobě, neboť v tom stěžovateli nic nebránilo. Jelikož tyto námitky nebyly podrobeny přezkumu krajským soudem, nemůže se jimi nyní zabývat ani kasační soud. Tyto námitky jsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

[22] Námitku ohledně údajného postupu krajského soudu v rozporu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice stěžovatel nijak dále nerozvedl a Nejvyšší správní soud žádný takový rozpor neshledal. Ba naopak, jak již výše uvedeno, z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že krajský soud právě v souladu s uvedeným článkem procedurální směrnice v řízení postupoval, z toho důvodu také hodnotil stěžovatelova tvrzení též ve světle válečného konfliktu na Ukrajině, jehož vznik je datován teprve po vydání napadeného rozhodnutí, a nelze mu v tomto směru ničeho vytknout.

[23] Zbývá dodat, že stěžovatelem odkazovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, na projednávanou věc nedopadá, neboť se netýká situace, kdy cizinec je osobou vyloučenou z doplňkové ochrany, jako tomu je v případě stěžovatele.

[24] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že krajský soud se v napadeném rozsudku vyjádřil ke všem uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Správně pak vycházel z toho, že stěžovatel byl vyloučen z doplňkové ochrany a k otázce vyloučení v rámci řízení o opakované žádosti ani v rámci řízení o žalobě ničeho neuváděl. Současně poukázal na to, že důvody pro udělení azylu stěžovatel účinně netvrdil a žalovaný ani krajský soud žádné neshledal. Krajský soud se přitom nedopustil žádného odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci, na niž také v napadeném rozsudku odkázal. Dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura tak dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky.

VI.

[25] Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníku žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu